

בעלי מטופל עד היום על ידי קלינאי תקשורת, פעמיים בשבוע. היו לו בעיות שליפה קשות, התחילו לעבוד איתו מאל"ף ב"ת... "כמו רבי עקיבא", אמרתי לילדי.

שאלנו את פייגי הורנשטיין מאלעד מה נשתנה? והיא ענתה: אבא שלנו השתנה לגמרי. רבים מבין תושבי אלעד זוכרים את השם הזה, שהיה תלוי על כל תחנת אוטובוסים ועל כל עץ רענן. שמעון בן טויבא. אלפי ספרי תהילים נלחשו לרפואתו, רגעים של ייאוש ושל תקווה, כנסי התעוררות ומאות הפרשות חלה. אשתו, פייגי הורנשטיין, מספרת על מה שהיה ומה שהשתנה, חמש שנים אחר.

מה שהיה, כבר לא יהיה.

זה היה באחד מלילות אייר הבהירים, אני זוכרת את הזווית המסוימת שבה עמדתי וגיהצתי חולצות. קיבלתי טלפון כהול מבית החולים. הכול היטשטש והסתחרר מול עיני, שום דבר לא נשאר כמו שהיה. "תאונה אכזרית. פגיעת ראש קשה", אמרו לי הרופאים כשהגעתי לבית החולים. "אפשר לדבר איתו?" שאלתי בתמימות. אחות הביטה אל תוך עיני, ואמרה לי בעצב: "תתפללי שישאר לך בעל". היינו אז עם שישה ילדים קטנים, הגדול בן 10. שלושה שברעות שהה בעלי בטיפול נמרץ, כשאני נמצאת לידו רוב הזמן. הבית היה הפוך, העולם של ילדי חרב עליהם. אחר כך עברנו שיקום של שנה וחצי בתל השומר, במהלכם נולד לנו אבא חדש.

אבא חדש ולא מוכר

הוא היה אבא חדש מהרבה בחינות. ראשית, כל ההתעוררות שלו היא נס אחד גדול. ילדי קבלו אבא במתנה בזכות התפילות הרוחניות של עם ישראל והקבלות שקרעו שערי שמיים. מלבד זאת קיבלנו אבא חדש ואחר. אבא עם חשיבה מוגבלת, עם דיבור בעייתי ומוגבלות בתנועה.

חמש שנים אחרי

יש הרבה קושי וכאב. לא קל להסתגל למציאות חדשה שבה ראש המשפחה נהפך לתלתי. לא קל להתרגל למציאות שבה אני צריכה לקחת סמכות, לקבל החלטות, ולתפקד כאבא ואמא גם יחד. כל מערך הבית השתנה, אני יוצאת במקומו לאספות הורים של הבנים ודואגת לתפילין לקראת הבר מצווה שלהם. שלא לדבר על כל הדברים הקטנים שהוא תמיד דאג להם, והעול שלהם נפל עלי כמו אבן כבדת משקל: הדאגה לשעון השבת, לפלטה החשמלית, ולכל תיקוני בדיק הבית... אבל אלו הצרות הקטנות.

היום הוא יודע, מודה לה, לעזור לעצמו. להיות עצמאי בלבוש, אוכל והתניידות. אך נותר לו למזכרת קושי גדול בלימוד. מאברך שישב ולמד ואף החזיק כולל לפנות בוקר, הוא לומד היום שלוש שעות ביום, לימודים קלים יחסית, זאת במאמץ גדול ומעייף. התקשורת עם הילדים אף היא משתפרת, אבל זו ממש לא הדמות שהייתה... כל ההתנהלות עברה לתקן חדש של ראש משפחה בתהליך של רצון.

להתחיל מאל"ף ב"ת

בעלי מטופל עד היום על ידי קלינאי תקשורת, פעמיים בשבוע. היו לו בעיות שליפה קשות, התחילו לעבוד איתו מאל"ף ב"ת... "כמו רבי עקיבא", אמרתי לילדי.

לילדי היה אסור להיות נוכחים בשעת הטיפול. הם ראו אותו מתאמץ, ריחמו עליו ורצו לגלות לו הכול. הרמה שלהם עקפה אותו מזמן... כולנו הערצנו אותו. איך יהודי בגילו עם רמה רוחנית כל כך גבוהה יושב מול המחשב וכותב רשימת מילים שמתחילות באות א, תוך נשיכת שפתיים וקבלת רצון ה' באהבה.

הוא ישב וענה ברצינות רבה על כל השאלות, ידע שרק הלימוד והשינון יקדמו אותו לאן שהוא כל כך רוצה להגיע. אחר השיעור הוא היה מותש עד לשד עצמותיו. זה היה מאמץ חשיבתי בלתי ניתן

לתיאור... הוא סיפר בסיפוק שכמעט לא היו לו שגיאות, ואני קבלתי פידבק מהצוות המטפל על השיפור משיעור לשיעור ועל המוטיבציה הגדולה שלו. עד היום האנשים שמלווים אותו מצינים לשבח את השיפור בשטף הדיבור ובמהירות השליפה שהם רואים מפעם לפעם.

מה השתנה אצל

למדתי להסתדר בלי עזרתו של בעל. מודה לה' שלא צריך לטפל בו ושמחה שילדי מטיים שכסם בבית יותר משאר בני גילם.

השינוי הגדול והמשמעותי שחוויתי לפני חודש, הוא תינוק חדש שנולד לנו. הלידה הייתה קידוש ה' שהוכיח לכולם שאין עוד מלבדו, וגם אחרי התאונה שכמעט הותירה אותי אלמנה, יש חיים חדשים ומופלאים.

בתקופה שאחרי הלידה דיברתי עם הצוות החינוכי של בנותי וביקשתי התחשבות באיחורים, בחיסורים ובשיעורי הבית. אחת המורות שהכירה את הסיפור שלנו שאלה בתימהון: מה? בעלך לא חוזר לעצמו? הוא לא מתפקד בבית? אמרתי לה שברוך ה' חלה התקדמות גדולה והמראה שלו אכן מבלבל כי הוא כבר לא בכיסא גלגלים ומבקר בכולל. אבל רמת התפקוד שלו בבית עדיין נמוכה ואני כבר לא זוכרת מה בעל אמור לעשות כשאשתו בבית החולים. בבקשה שלא תזכיר לי את זה כדי שלא אהיה עצובה...

בהמון סייעתא דשמיא בעלי התקדם עוד קצת, הוא הצליח לקום ולעזור להוציא את הילדים מהבית, ואפילו לרדת למכולת לקנות לחם וחלב.

יש לו שיתוק בצד ימין של הגוף. יד אחת משותקת והשנייה מחזיקה קב תומך, כך שכל יציאה לקנייה היא פרוייקט גדול, כי שתי הידיים תפוסות...

הבונסים, לצד הקשיים

אני מודה לה', בכל ליבי, על הכול. כי עם כל הקושי והכאב, יש דברים שלעולם לא הייתי מקבלת אילולי התאונה. החשיבה שלי השתנתה והתפתחה, הפתיחות וההבנה לשני. אני כבר לא רואה את העולם באותה זווית. התחלתי להבין שלא הכול אני מבינה, ומה שרואים מכאן לא רואים משם.

שינוי גדול שעשיתי, לדוגמא, בעקבות צורך גדול שהיה לנו ואחר התייעצות עם רבנים: התחלתי ללמוד נהיגה. כיוון שה"מקצוע" הזה לא ממש מקובל בקהילה שבה אני חיה, נתקלתי בהרבה הרמות גבה. ראיתי איך אנשים רואים ומתחילים לדבר... כיום אני מבינה שאסור לדבר, אם את רואה דברים תמוהים אצל הזולת תבניי שלא הכול את מבינה! ויותר מזה, לא הכול את צריכה להבין!

במהלך הלימודים הייתה לי מורה כמו חברה, ובנוסף ללימודים הבסיסיים היה לה מה למכור מחוכמת החיים שלה, ואני נהנית לקנות (בכסף מלא).

למפרע חשבתי, שאילולי התאונה, ולולי הצורך לגשת ללימודים האלה, לא הייתי מכירה את האישה המיוחדת הזו, ומבקשת לתת לי מפגשים נוספים. ובסייעתא דשמיא אחר שנפגשנו החכמתי ונצור עוד שינוי מהותי ברמת החשיבה שלי, ובמקום עמוק מאוד בנפשי.